

Han skal ikke knuse et knekket rør
og ikke slukke en rykende veke.
Med troskap skal han føre retten ut.
Esaias 42.3

Februar 1992

Nr. 1

Årgang 4

PRISON FELLOWSHIP ÅPNER KONTOR I OSLO

Endelig har det skjedd. Og det var virkelig feststemning over begivenheten da kontoret offisielt ble åpnet mandag den 2. desember i Nordregate 20 på Grünerløkka i Oslo Indremisjon /Evangelisesenterbygningen. Det var også en begivenhet med sterk internasjonal tilknytning.

Tekst og foto: *Ingvald Viken*

Igjen var det hyggelig å ha Ronald Babb fra Frankfurt sammen med oss. Han er leder for Europa-arbeidet i Prison Fellowship International. Han kunne igjen fortelle at Herren beveger hjertene i fengslene rundt om i Europa, og at kristne frivillige i stadig nye land kobler seg til den internasjonale bevegelsen.

George Arthur fra International Prayer Group t.v. og Freddy Runar under innvielsesmøtet av det etterlengtede kontoret i Nordre Gate 20

Ellers var det deltakelse fra flere av våre nye landsmenn, som hadde mye å bidra med fra eget talent og fra egne erfaringer. Noen av disse er blitt fast engasjert i fengselsmisjonen i Norge.

Et innslag av George Atayo fra fengselsarbeidet i Uganda, gjorde et sterkt inntrykk på forsamlingen. Xi Pei fra China

underholdt med noen solostykker på sin saxofon.

Prison Fellowships mål med åpningen av kontoret er å kunne bidra enda mer for det fengselsarbeid som menigheter og organisasjoner nå driver og videreutvikle det hjelpenettverk som innsatte og deres familie trenger. Kontoret vil bli betjent av frivillige medarbeidere. Arne Steen fra Misjonsforbundets menighet på Stabekk har tatt på seg å administrere kontorfunksjonene.

Vi starter med betjening et par dager i uken, med muligheter for å gjøre avtaler etter nærmere behov. En automatisk telefonsvarer tar imot meldinger på kontortelefonen **02/37 29 85**. Vi oppfordrer til å benytte denne telefonen flittig.

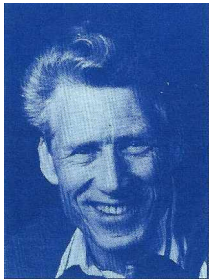
Den 2. mars vil vi igjen samle mennesker i Nordregate 20. Denne gang samles vi om den nye kriminalmeldingen. Benytt anledningen til å komme til informasjon og fellesskap. Se annonse side 2 i bladet.

Formannen i PF Norge, Arvid Kolstad, lederen for Europa-arbeidet, Ronald Babb, og en drivende kraft i PF, Kåre Roland.

FORMANNEN HAR ORDET

Året 1992 har allerede lagt bak seg nesten 2 måneder, og mange tenker kanskje: «Hva vil dette året gi oss av nye utfordringer?»

Uansett hva vi blir stilt overfor, har vi et mektig løfte fra skriften som jeg ønsker vi skal legge oss på hjertet. Det står i Hebr. 13,8:

«Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja

til evig tid.»

Jeg vil gjerne få dele med deg en oppmuntrende opplevelse jeg hadde under et besøk hos en venn i fengselet nylig. Jeg håper dette kan motivere og inspirere til innsats i besøkstjenesten.

Under besøket der i cella overrakte han meg en gave, en stor fin Bibel. Han takket for at jeg hadde kommet og besøkt ham i gjennom mange år – det hadde betydd så mye for ham.

Etter ønske fra min venn hadde vi en nattverdstund hvor også en annen innsatt deltok.

Må Gud velsigne den enkelte til å kjenne gleden og takknemligheten over å få tjene våre medmennesker gjennom Prison Fellowships forskjellige virkegrener.

Arvid Kolstad

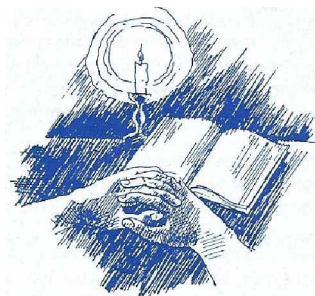
Prison Fellowship Norge er en tverrkirkelig organisasjon, tilsluttet Prison Fellowship International. PF har som formål å hjelpe innsatte, eks-innsatte samt deres familier og pårørende over hele landet.

Telefon: (02) 37 29 85
Bankgiro: 1627.10.63974
Postgiro: 0805 5688924

Nyhetsbrevet er gitt ut av
Prison Fellowship Norge
Nordre Gate 20
0551 OSLO

Formann Arvid Kolstad
Sekretær Karl G. Brandtzæg
Styremedlemmer Ingvald Viken ,
Magne Hanssen, Arvid Aanstad
og Arne Steen

Redaktør dette nr: Ingvald Viken

Velkommen til Korea 1. - 5. sept. '92

Kyeong Sang Lee

Prison Fellowship
Internationals
4. verdenskonferanse

Planlegg å delta på fengselskonferansen i Seoul.

Det blir et uforglemmelig møte med trosbrødre og -søstre fra hele verden. Rimelig opphold.

Info: Kontakt Ingvald Viken
Telf. priv. 09-14 24 08

Prison Fellowship Norge arrangerer:
Møte om kriminalmeldingen

Mandag 2. mars kl. 1830 - ca. 2130

Sted: Nordregate 20, Grünerløkka, Oslo

(Evangeliesenterbygningen/Oslo Indremisjon)

Byråsjef Bjørn Berggren, Justisdepartementet:

— Nye kriminalforebyggende tiltak

— Nye tiltak under kriminalomsorgen

Økonomisjef Ingvald Viken, Greåker:

— Rett og rettferdighet ut fra Guds ord

Andakt, vitnesbyrd. Pause med enkel bevertning.

BREV FRA EN FANGE

Alltid har jeg følt at jeg manglet noe. Alltid var det noe som gjorde meg redd når jeg satte meg ned for å tenke over hvordan livet virkelig var. Før klarte jeg å kompensere alt jeg manglet ved å være en flink kjeltring. Lykken var ikke der.

Så prøvde jeg å leve vanlig. Samboer, jobb, barn, hus osv. Likevel manglet noe, likevel var jeg redd. Innerst inne var alt tomt, uekte. Hva manglet?

Jesus kom inn i min samboers liv. Begge to visste at nå skjønnte vi. Allikevel, jeg klarte ikke å spille på to hester. Det onde livet var en sort hest. Jesus en hvit hest. Men jeg satte ikke den sorte hesten i stallen. Jeg trente dem begge. Men den sorte trengte mer, krevde så mye, så jeg lot den hvite gå vekk.

Men den hvite har hele tiden gått bak meg. Lokket på meg, ville til meg, men allikevel, jeg lot den ikke komme. Men fred ga den meg ikke, for jeg visste at den hvite hesten var bedre enn den sorte. Siden jeg visste at den hvite var bedre enn den sorte og allikevel ikke byttet, ble jeg deppa. Her, hvor jeg sitter på cella mi, er det lett å angre. Hadde jeg bare Men, hva hjelper det? Det er aldri for sent – kom som du er – når du vil, sier Gud.

Jeg ville ikke være deppa. Hva gjorde jeg? Jo, jeg spente for den sorte hesten til et stort løp. Vi vant, men seieren ga meg ingen glede. Mer deppa. Jeg ble så forvirret, spente for igjen, men allerede da visste jeg at vi ville tape. Så nå sitter jeg her på ei celle hvor jeg snart har vært ett år. Og ennå har jeg nesten ett år igjen.

Den sorte hesten tapte, ja. Vi tapte både innsats og fortjeneste. Min samboer er død. Jeg har mistet bil, lappen, jobb – det meste. Hva skulle jeg så med den sorte hesten? Mista livsglede – mening. Men hele tiden har den hvite hesten lokket meg, men aldri tok jeg meg tid til å studere den nærmere.

For noen måneder siden begynte jeg å tenke. Hva savnet jeg? For to år siden, da jeg hadde alt, savnet jeg Gud. Nå ser jeg hvor dum jeg var som bare pleide den sorte hesten.

Nå har jeg kvittet meg med den sorte hesten og savner den ikke. Nå kan jeg bruke tid på den hvite. Før pleide jeg den sorte, men prøvde å trenge vekk den hvite som ga meg dårlig samvittighet. Men lett er det ikke. En kamp vil det alltid være, for den sorte hesten og jeg har levd så lenge sammen, vi kjenner hverandre så

godt. Tanken på den gjør meg urolig, redd. Da kjenner jeg etter om Jesus er hos meg, leter etter mine egne følelser.

Nå ser jeg at det ikke er riktig, for Jesus sier at jeg skal tro på Hans ord. Jeg kan ikke bygge min frelse på følelser i meg selv. Jesus sier at mine synder er meg forlatt, at jeg skal legge dem bak meg og tro. Tro Guds ord, tro det er sant, ikke gå og pleie mine egne følelser. Ikke gå og kjenne etter hvordan den svarte hasten har det. Men bruke så mye tid som mulig på den hvite. Hele tiden må jeg be Jesus om hjelp. For den sorte hesten vil alltid være der. Både den sorte og den hvite.

Men heretter vil jeg bare ha den hvite hesten foran vogna mi. Før levde jeg dobbelt, siden det var en hvit og en sort hest. Jeg lever dobbelt nå også, siden begge hestene fortsatt er der. Derfor ber jeg Gud om hjelp til å holde den sorte hesten unna. Trenger vekk tankene om den ved å lese Guds ord. Denne erkjennelsen gjør meg glad.

Jeg har fått et nytt liv – en ny natur og en ny vilje i livet. Gud blir en større del – det gamle mindre. Det vonde er der ennå, men ved Guds hjelp vil det ikke plage meg. Trenger det bak meg. Foran går Jesus og Han vil jeg følge. Derfor er jeg et nytt menneske, kan leve annerledes, få en annen kurs og vilje, men dobbeltheten er der ennå. Den vil jeg aldri klare selv, for ingen kan leve syndfri uten Guds hjelp. Selv ikke da, men med sitt storsinn tar Han mine synder på seg, derfor vil jeg be og lese Guds ord slik at det gamle livet ikke får makten i det nye. Altså er jeg nå en slave av det nye livet, ikke det gamle.

Tøft kan det bli, men lønnen er god. Jeg legger mitt liv i Guds hender. Det han vil gjøre med livet mitt, kommer i første rekke. Endelig har jeg det bra, bedre enn noen gang. Selv om jeg sitter på ei celle og har mange måneder igjen. Gud vil sørge for livet mitt, Gud vil føre min datter og meg under samme tak. Det vet jeg. Og jeg vil få den største lønnen av alt – Guds herlighet. Ved å streve, ved å be, ved å lese, ved å tro – vil han støtte meg og gi meg alt dette. Han vil lede meg på veien. Gå foran den hvite hesten (Jesus). Jeg er ikke redd mer. Midt i livet vet jeg at jeg gjør det rette. Endelig slipper jeg å frykte baksiden av medaljen. Tøft blir det, men man skal kjempe. Ingenting er gratis, ikke sant.

Hilsen en som har møtt det nye livet.

STORTINGSMELDING NR 23 (1991-92) OM BEKJEMPELSE AV KRIMINALITET

Første kommentar til den nye kriminalmeldingen v/Ingvald Viken. Endelig er den her: En sjokkerende beskrivelse av utviklingen av kriminaliteten i Norge de siste 30 år, med en handlingsplan for bekjempelse. Du skal få lete lenge etter lysglimt og håp i den 140 sider lange meldingen.

Sjokkerende utvikling i kriminaliteten

Så å si alle tall i kriminalstatistikkene peker oppover – mot flere forbrytelser, flere og mer alvorlige voldsforbrytelser og en eksplosjonsartet utvikling i registrerte narkotikalovbrudd:

- § 6-dobling av etterforskede saker fra 1960 til 1990: 39 000 til 236 000.
- § 80 % av lovbruddene er vinningsforbrytelser, og disse blir stadig grovere: 25 % var grove tyverier i 1960. I 1990 var andelen 49 %.
- § Voldsforbrytelser var mer enn 4-doblet over perioden, fra 2 000 til 9 000 i året.
- § Narkotika: 20 ganger så mange saker i 1990 enn i 1970: 9 090 mot 437. Cannabis (hasjisj og marihuana) er mest utbredt, men amfetamin øker i antall beslag og kraftig i mengde.
- § Skadeverk: Nesten 8-dobling fra 1960 til 1990: Fra 2 000 til 15 500.
- § Sterk økning i økonomisk kriminalitet i siste halvdel av 80-tallet, spesielt forbrytelser i gjeldsforhold, grove bedragerier/utroskap og grove under-slag.

Hva frembringer kriminalitet?

Det er i kriminalmeldingen pekt på en rekke faktorer som påvirker risikoen for utvikling av kriminalitet.

- a) **Familie, oppdragelse og oppvekstvilkår**
Kritiske faktorer: Kaos i hjemmet – familieoppløsning, dårlig tilsyn, dårlig tilknytning mellom barn og foreldre, uengasjerte eller avvisende foreldre og manglende grensesetting fra foreldrenes side.
«Ikke bry deg om»-holdningen i befolkningen generelt fører lett til at risikofaktorene innenfor den enkelte familie kan utvikle seg uforstyrret og bli forsterket.
- b) **Deltakelse i arbeids- og organisasjonsliv**
Personer som deltar aktivt i skole,

arbeidsliv, kulturaktiviteter, politiske og frivillige organisasjoner utvikler et bedre sosialt nettverk. Disse er mindre utsatt enn andre for å utvikle kriminalitet.

c) **Rusmiddelbruk**

Flere undersøkelser viser at en stor del av lovbrysterne kommer fra hjem der en eller begge foreldrene har problemer med sitt alkoholforbruk.

Alkoholbruk er en av de viktigste kriminalitetsutløsende faktorer.

Mange misbrukere av narkotiske stoffer er uten arbeid. Dermed må en stor del av rusmisbrukerne finansiere misbruket på en illegal måte (vinningskriminalitet). I tillegg bryter selve misbruket ned barrierene mot å begå andre typer lovbrudd

d) **TV- og videovold**

Forskerne menes å enes om en påvisbar sammenheng mellom TV- og videovold og kriminalitet

Er det håp om forandring?

Tall for visse typer registrert kriminalitet er noe redusert de siste par år etter en eksplosjonsartet økning. Det er dog altfor lett å tro at dette er noe uttrykk for en positiv tendens. Tilsvarende «tilfeldige statistikkutslag» har en sett tidligere, for eksempel -84/85, uten at dette markerte noen forandring i den negative utviklingen.

Det foreslås en del positive tiltak som nok isolert kan være noe å bremse for en videre eksplosjon. Men det må trolig helt andre og radikalt endrede tiltak til for å forbedre utviklingen.

Neste gang vil vi se på noen av de viktigste tiltak som foreslås i kriminalmeldingen og spesielt peke på noen mulige alternativer med hensyn til prioriteringer som vi mener er helt avgjørende for at den negative utviklingen skal brytes.

Fortsetter i neste nyhetsblad

NØDHJELP TIL ALBANIA

På PF-møtet i Oslo 2. desember fortalte Magne Hansen om sin forestående Albania-tur, og på vei hjem fra møtet spurte han meg om jeg ville være med. Alt la seg forunderlig til rette, så den 9. desember satt jeg i bilen med kurs for Albania. Magne og jeg kjente hverandre fra Prison Fellowship, men ingen av oss hadde truffet tredjemann i teamet, Øyvind Johansen tidligere.

Tekst og foto: Tove Stabell

Oppgavene i Albania var mange. Vi skulle levere ut 1,5 tonn sko, klær, mat, såpe, stearinlys og i tillegg til dette nytestamenter og julehefter på albansk til barn. Vi besøkte fattige landsbyer og prøvde å finne fram til de fattigste blant de fattige. Det var en fryd å se barna få på seg nye varme dynedresser i friske farger og skikkelig skotøy.

I en kirke i en liten landsby som het Beltsja, fikk vi lov til å hold et evangelisk møte. Det var en helt spesiell opplevelse! Gjennom vår albanske tolk, forkynte vi Guds ord og ga vårt vitnesbyrd. Vi sang norske sanger, og vi fikk lære sangen «Jezuzi jeton» - «Jesus lever» - av menigheten. Da det ble oppfordret til å komme fram til forbønn, stormet folk fram og vi ba på norsk og engelsk og i tunger i timevis. Det var en sterk opplevelse.

Utdeling i Albania

Forholdene ved sykehusene var sjokkerende. Det var skittent og manglet vedlikehold. Mange av vinduene var uten glass og det trakk gjennom huset. Det vi hadde med hjalp litt i øyeblikket, men her kunne vi sende lastebiler med utstyr, skulle det virkelig monnet.

Vi besøkte også et barnehjem og hadde med en sekk med julepakker fra norske barn – klær, sko, salve, plaster, mat, melkepulver, vitaminer og stearinlys.

Hvis noen stusser over dette med stearinlys, kan jeg fortelle at dette er viktig vare, for strømmen er borte i lange perioder av gangen. (Vi hadde forresten med et strømaggregat nedover også).

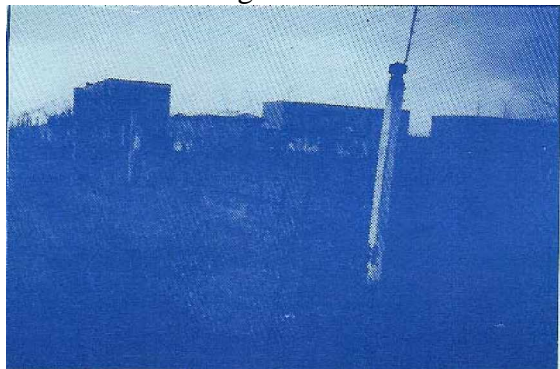
Både Magne og jeg hadde et spesielt ønske om å besøke et albansk fengsel, så en kveld vi var ute og gikk i Shkodirs mørke gater, gikk vi innom politistasjonen og delte ut nytestamenter til dem som var på vakt. Vi spurte da om å få lov til å besøke dem som var i fengselet og å dele ut nytestamenter til dem. Politimennene var i godt humør, og velvillig sa de at i kunne komme neste morgen klokka åtte.

Da vi troppet opp med tolk og nytestamenter neste morgen, viste det seg å ikke være fullt så lett. Nå var det nye mennesker på jobb og en lang kø foran skranken. Vi fikk beskjed om at sjefen ikke var til stede og at vi måtte komme tilbake neste dag.

Fullt av optimisme dro vi så tilbake til fengselet, men heller ikke nå kunne vi få et endelig svar. Vi måtte komme tilbake senere på dagen. Da vi endelig fikk møte «the big boss», sa han at kun advokatene hadde lov å besøke dem som satt i Shkodir-fengselet fordi de ikke hadde begynt soningen ennå. Fengselsdirektøren omtalte også våre nytestamenter som propaganda. Her hadde vi tydeligvis med en kommunist å gjøre. Vi forsikret ham om at det rett og slett ikke var propaganda, men Guds ord!

Han var likevel vennlig og rådet oss til å besøke fengselet i den lille byen Lesh.

Etter å ha humpet oss langs en utrolig dårlig vei, nådde vi bommen til fengselet og ble møtt av en vakt med maskingevær. Vi fremførte vårt ærend, og han budsendte assisterende direktør. Han lot tolken Loretta bli med inn under hensvisning til loven om at ingen utlendinger fikk komme inn i albanske fengsler. En stund etter kom

Fengselet i Lesha

de allikevel tilbake og sa at lederen for gruppen kunne komme inn og ta med nytestamentene. Velvillige betjenter hjalp til med å bære de 250 dyrebare bøkene inn. Magne møtte såpass åpenhet at han spurte om å få lov til å gi de innsatte litt klær. Assisterende direktør sa at så sant vi fikk tillatelse fra Tirana, kunne vi få komme tilbake å gi dem dette personlig. De lovt å dele ut nytestamentene, og vi følte oss sikre på at det ville de gjøre.

Mens Magne og tolken var inne i fengselet, hadde vi andre et lite «treff» ved bommen. Mange av betjentene hadde samlet seg «for å få litt impulser fra utlandet». Ved hjelp av litt tysk og minimalt med italiensk, fakker og bevegelser, fikk vi i gang en munter kommunikasjon. De viste oss pistolene sine så vi ikke skulle være i tvil om deres posisjon, men de spøkte og lo som guttunger.

En mann – trolig en bonde fra en av gårdene omkring og to små gjetergutter ville ta del i det som skjedde og sto sammen med oss fire på utsiden. Torbjørn foreslo at jeg skulle kle opp de to guttene

litt mens vi ventet, og dette ble tatt godt imot.

Vi hadde også en del nye herrebukser i bilen og de i «bomselskapet» skulle få hver sin. Jeg hadde en følelse at noen snappet til seg en bukse ekstra slik at noen ikke fikk, så en liten men spøkefull «kroppsvisering» av betjentene måtte til – foretatt av en viss norsk dame.

Alle betjentene fikk hvert sitt nytestamente og noen stearinlys, og selv den tøffe vakten med maskingevær ble plutselig til en gutt da han fikk en boks med godterier.

Vaktposten ved fengselet i Lesha

Vi er svært fornøyd med at vi har fått laget en liten åpning og fått gode venner innen fengsel i Albania. Det håper jeg nye team kan bygge videre på.

Vi fikk også høre at Prison Fellowship var kommet til Albania, men at de ikke har kommet i gang ennå. Deres arbeid sentralt i forhold til myndighetene, kan åpne nye muligheter, og vi ser fram i spenning til hva som vil skje i forhold til fengselsarbeidet i framtida. La oss sammen be om at Gud vil åpne sitt ord for dem som nå har fått det i hendene, og at mennesker blir satt i frihet på den åndelige plan i møte med Jesus – Han som kan gjøre mennesker virkelig fri.

Vær med å be om at Herren åpner fengselet neste gang vi kommer nedover!

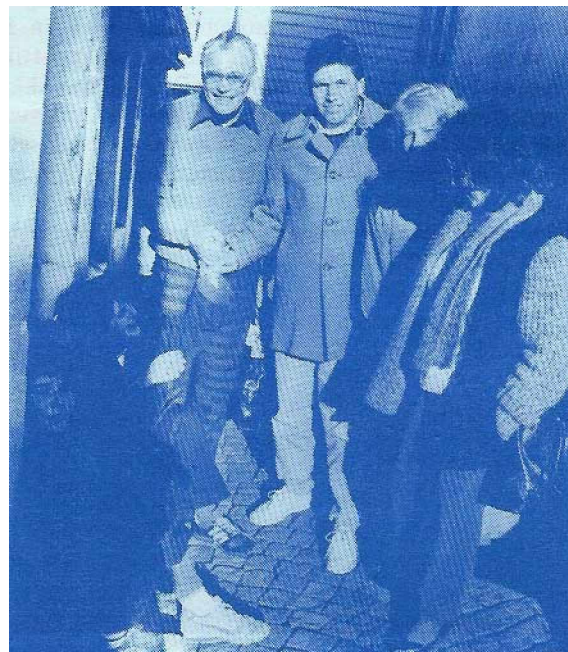
PÅ NORGESBESØK FRA 12. OKTOBER TIL 7. NOVEMBER TAKK TIL ESPERANZA OG CARLOS CUERVO

Misjonsorganisasjonen Ny Framtid, behandlingsstedet Finnerud Gård og Prison Fellowship sto som felles arrangør av det månedslange besøket. Og kjærlighetens Evangelium fikk Esperanza og Carlos virkelig forkynt til svært mange mennesker. Ti fengsler, flere folkehøgskoler, en rekke behandlingssteder for narkomane og alkoholikere, forskjellige kirkesamfunn og tverrkirkelige fellesskap ble besøkt og velsignelser ble delt.

Men også enkeltmennesker ble nådd, her representert ved to av Bergens «løse fugler».

Foto: Finn Tollefsen, Dagen.

Fra venstre: Kåre Roland PF/Finnerud, Carlos, Inger Jensen, Ny Framtid og Esperanza

JULEGAVER TIL INNSATTE

For tredje året på rad oppsøker Øyvind Bergtun på juleaftens formiddag Fredrikstad kretsfengsel med julegaver til de innsatte.

Bergtun representerer den verdensomspennende organisasjonen

Prison Fellowship. En gang i måneden har han besøkstjeneste i fengselet. Da synger og spiller han for fangene, holder andakt og prater med hver enkelt.

Til jul samler han inn gaver til de innsatte. Han tråler forretninger i Fredrikstad og Sarpsborg, og Bergtun forteller at han er tatt godt imot og at givergleden er stor.

- I år har jeg fått mange flotte gaver som jeg gleder meg til å gi dem som må sitte i fengsel i julen, sier Bergtun, som har stått for innsamlingen for tredje året på rad.

Organisasjonen Prison Fellowship som Øyvind Bergtun representerer, teller i alt 50 000 medlemmer verden over.

Sakset fra Fredriksstad Blad 23.12.1991

